

plava luna, kakor kraljica migljajočih lučič na nebeškem stropu. — Zdajci se vzdigne angelj počitka, razprostre svoji beli roki, ter razliva nebeški mir po vsej zemlji in ga trosi po kraljevih palačah kakor po revnih bajtah ubozeга siromaka. Bolniki ne čutijo terpkih bolečin, otožnim se odvali pekoča serčna rana, reveži pozabijo nadležne skerbi in vsem plešejo divne prikazni v sladkih sanjah pred očmi. Tudi jokajoče dete v borney posteljici poleg svoje revne matere se utolaži; nebeški mir mu lije po cvetočem licu in mu boža svilnate obervce in rumene laske nad nežnim rujavkastim čelom, dokler ga popolnoma ne zaziblje v sladke sanje.

Spolnivši svojo dobrodejno nalogo vsede se angelj počitka k svojemu tovaršu rekoč: „Glej, kako srečni so zdaj vsi ljudje na zemlji! Zazibal sem je v sladke sanje, in ko jutranja zarja napoči, hvalili in častili me bodo od sladkega spanja okrepečani in na novo oživljeni človeški rodovi. Kako je pač sladkó na tihem osrečevati človeški rod in kako srečni smo nevidni poslanci dobrotljivega Boga. Zares je lep in častitljiv naš skrivnosten poklic!“

Angelj smerti boleče posluša svojega tovarša, solza mu zalije žareče oko, globoko vzdihne in pravi: „O, zakaj ni tudi meni dana enaka naloga, kakoršno imaš ti, da bi osrečeval ljudi in se radoval svojega dejanja! Tebe časti in hvali človeški rod, veselí in raduje se, ter te željno pričakuje, da mu spremeniš solzno dolino v rajski sènj. Blagor tebi tovaruš počitka, a gorje meni, ki ravnám tvojemu dejanju ravno nasproti. Ljudje me imajo za najhujšega sovražnika, tresejo se pred mojim imenom in strah in groza je obdaja, kedar izvršujem svoj poklic!“ Tu obmolkne smertni angelj in žalostno pobesi svoje čarobno-černe oči na snegobelo obleko, solze kakor biseri se mu uderó po svitlem obličji.

Angelj mirú in počitka, ganjen mile tožbe svojega tovarša, tolaži ga, rekoč: „Preljubi moj bratec! Ne toži in ne žaluj; vsaj imaš tudi ti blagosno in častno nalogo. Mar ne hvali in ne časti tudi tebe pobožna in zveličana duša, vzbujena k večnemu veličastvu po kratkem smertnem spanji? Ali te ne slavi kot svojega dobrotnika in vodnika iz solzne doline v nebeško večno življenje? Mar si nisva brata in oba nevidna poslanca enega Očeta? Zdaj pa še reci, da tvoja naloga ni enaka mojej nalogi!“

Veselo povzdigne smertni angelj svojo glavo, černe oči se mu zasvetijo in z rajskim nasmehljajem pogleda v obličje svojemu tovaršu. Objame ga in z gorkim poljubom poterdi besede njegove.

Matilda Tomšič.

S e r c u.

Upaj serce v težavi,
Saj bo prišel boljši čas;
On, ki čuje v višavi,
Vslísal tudi tvoj bo glas.

Pride žalost al nádlóga
Skleče rane te pekó;
Terdo upaj le v Bóga
On nadlog te rešil bo!

F. Šetina.